

РЕШЕНИЕ

№ 27678

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8965** по описа за **2024** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на Л. К. Л., полицейски орган при ОСПС-СДВР чрез процесуален представител срещу Решение № 3523/30.07.2024 г. по ахд № 459/2023 г. по описа на СРС, НО, 16 състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице № 464зз5/02.01.2024 г., издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, с която Д. К. Г. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че процесната заповед е мотивирана, тъй като по отношение на задържаното лице са налице данни за съпричастие към извършено престъпление по чл. 281 от НК. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение. Претендират се разноски. Прави се възражение за прекомерност.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт. И. е постъпила молба, в която заявява, че поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба не се явява, представлява се от адв. Х.,

който оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Първоинстанционният съд е приел, че на 02.01.2024 г. около 08,00 часа в г. С. полицейски служители от ОСПС СДВР спрели за проверка МПС, движещо се по [улица]с посока на движение от бензиностанция „Еко“ към кръговото кръстовище на магазин „Д.“. При проверката в МПС били установени 28 чужденци без документи, вероятно без право на пребиваване в страната. Бил задържан водачът на МПС Д. Г.. Той бил отведен в 05 РУ-СДВР, където му бил извършен и личен обиск.

От Л. К. Л. на длъжност „командир на отделение“ в отдел „СПС“ в СДВР била издадена Заповед за задържане на лице № 464335/02.01.2024 г. за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР с посочено фактическо основание за задържането „чл. 281 НК“. Заповедта била надлежно връчена на задържаното лице.

За да отмени процесната заповед, СРС е приел, че в нея не се съдържат фактическите основания за издаването ѝ. Посочено е единствено, че основание за издаването на акта е чл. 281 от НК. Според съда разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи основателно предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено на 08.08.2024 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 21.08.2024 г. /вх. 268408/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

В процесната заповед като правно основание за постановяване на задържането е посочена разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в която се предвижда, че се задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочен е също чл. 281 от НК.

Настоящият съдебен състав приема, че е Районният съд не е анализирал всички относими за спора доказателства и обстоятелства и така е достигнал до неправилни правни изводи, които не се споделят от касационния състав.

Неправилно в мотивите на обжалваното решение е отразено, че в изготвената

докладна записка не се съдържат достатъчно данни за съпричастност на задържаното лице към конкретно престъпление по чл. 281 от НК, свързано с противозаконно подпомагане на чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона.

За издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл. 72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

Първоинстанционният съд е следвало да съобрази Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, което не е изгубило сила към настоящия момент, съгласно което, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В разглеждания казус, цитираната докладна записка, представлява именно документ, в който ясно, точно и последователно са изложени мотивите за издаването на оспорения акт. Описаните в нея факти представляват фактическите обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган да упражни дадените в закона правомощия, т.е. при наличие на данни за извършено престъпление да задържи за срок от 24 часа лицето, за което се предполага, че е съпричастно към извършването му.

В случая, в управляваното от Д. Г. МПС са установени чужденци без документи, които лицето е превозвало, т.е. били са установени достатъчно данни, за извършено от него престъпление и обстоятелствата за това са изложени в докладната записка.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са спазени и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел, а именно да се попречи на противозаконно подпомагане на чужденци да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено, като по същество се потвърди оспорената заповед.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноски, който са своевременно заявени и съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №3523/30.07.2024 г. по ахд № 459/2023 г. по описа на СРС, НО, 16 състав, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. Г. срещу Заповед за задържане на лице № 464зз5/02.01.2024 г., издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, с която лицето е било задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Д. К. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] на основание чл. 63д, ал. 3 о ЗАНН, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 лв. /сто и шестдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Решението е окончателно.